

Од увођења вишепартијског система избори су се увек делили на републичке, односно „битне“ и локалне који су обично ишли уз ове прве, што би наш народ рекао „приде“. Не памтим да је скоро било битнијих „приде“ избора до ових локалних у Земуну и Вождовцу. Наравно, част Косјерићу, али они из неког разлога остадоше у сенци. Још када се томе дода да су сви страначки прваци били укључени у кампању својих одбора (а поједини су се појавили после скоро 15 година) резултат мора да добије на значају, ма колико се то некоме свиђало или не.

Оно што је обележило локалне изборе јесте чињеница да су сви истакли и понудили најбоље што су имали. Странке на власти (градској) су користиле погодности управе над јавним предузећима и буџет који сигурно није прављен за изненадну рекламу три верзије „моста из будућности“ који би спојио Земун и Борчу, али то је питање демократичности друштва и политичке коректности. Градоначелник Драган Ђилас је наредио отказ директорки Дома здравља, не питајући за разлоге који су довели до трагедије. Ни на памет му није пало да се политика увукла и у домове здравља на штету квалитета услуге, а таквом стању је највише кумовала управо његова странка. Прошле године, умрла је жена на кућном прагу јер је диспечер хитне помоћи одбијао вапаје, напослетку је остало да Бог помогне несрећници. Тада се није нашао паметан да реагује и притисне министра. Морам признати да градоначелник има повећан осећај за народне муке у процесу изборне кампање. Боље икад, но никад. Исти вирус осећајности захватио је и његове коалиционе партнере који су реновирали више улица у Земуну за последња два месеца него што су то урадили за десет година владавине деведесетих. Живеле народне паре и јавна предузећа. Ништа ново, то исто би радили и други да су имали могућност, рекао би наш народ.

Што се опозиционих странака тиче, оне су наступиле јединствено „као опозиција деведесетих“. Вероватно су локални лидери сматрали да понуда Николића о заједничком наступу са циљем обарања власти на највишем нивоу не важи за локалне изборе. Мада, узимајући у обзир количину сујете која је присутна у две преостале у народу мање популарне странке, ни то није за чуђење. Утисак је да се направио одређени помак у начину размишљања оне која је више демократска (макар у називу). Свестан да има врло оскудне ресурсе и скоро никакву шансу да се опорави неком реорганизацијом, председник градског одбора ДСС, кандидује звучна имена за носиоце листа, са изразитим настојањем да се локални кадрови што мање појављују. А они су у

народу популарни „скоро као Хитлер у Израелу“, али зна то Андреја Младеновић и да му се не каже. Стога ме и чуди како је могуће величати успех ДСС, на пример у Земуну, када их је од пропасти спасила мала излазност бирача, која иначе погодује малим странкама. Мој утисак је да је Андреја Младеновић прекасно преузео кормило градског одбора ДСС, мада и сада нема утицај да пресече са праксом негативне селекције некада најперспективније опције.

О начину вођења кампање СРС најбоље говори чињеница да су за првог истуреног у Земуну, који је њима најбитнији, изабрали Стеву Драгишића. Са таквим кадровским решењем бирачима се покушало представити да странка може превазићи одлазак првих перјаница у „сопствену будућност“. Скептици би рекли да је избор Драгишића показатељ финансијских проблема странке. Колико се успело у кампањи позивања на прошлост говоре резултати СРС, а земунски резултат је вероватно и најбоље што би могли постићи у целој земљи. Када би могли вратити време, а имати ова сазнања, све главешине из Магистрата би бланко подржале Тому Николића. Све јасније се показује да је СРС заправо уништило једноумље и неприхватање нових идеја и тенденција. Зенит ове странке прошао је оног дана када су одлучили да раскину процес реформисања у модерну конзервативну опцију који је започео, сада већ лидер нове умерене деснице, Тома Николић.

Када је реч о победницима ових локалних избора, требало би се интелектуално напетнути, па наћи „длаку у јајету“, односно озбиљну замерку на резултат СНС. Могло би се заправо тврдити да је земунска победа и највећа победа Томе Николића у његовој каријери која ће битно одредити његову судбину. Вишезначна победа коју је СНС остварио ипак говори да на сцену ступа „гигант“ који не само да угрожава дојучерашње саборце, већ је и коалиционо потентан и већ сада победнички настројен. Мора се признати да је то једина странка која је на изборе изашла без икаквих калкулација са намером да победи. Можда би, уместо интелектуалног напора да унизе победу, остали учесници могли нешто да науче од победе СНС. Нема тих величина које имају тапију на власт и то би сви требало да знају. Нисмо много демократске културе усвојили или се ње придржавамо само када победе они који себе зову демократама.

Што се тиче слабе излазности, чињеница је да је локална самоуправа у граду Београду максимално изгубила значај и то би био први разлог слабе излазности. Бирачи су свесни да је за већину њихових потреба надлежан град Београд. Потребно је истаћи да је слаб одзив бирача на локалним изборима углавном присутан када се они одржавају одвојено од републичких и ту треба тражити проблем. Изговор о „слабој излазности“ који сада поједине странке користе да би оправдале свој пораз подсећају на причу о „лошем терену“ којом мали фудбалски колективи оправдавају чињеницу да су надиграни, као да је противник играо на Марсу.

Длака у јајету

Пише: Ненад Јевремовић
четвртак, 11 јун 2009 15:00

Јер ко губи има пуно право да се љути, а шта друго...